

Arrest

nr. 159 204 van 22 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MOONEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Oekraïense etnische origine. U werd geboren op (...) in Konotop (provincie Sumy, Oekraïne), waar u steeds hebt gewoond en waar u werkzaam was als assistent-rechter op de regionale rechtbank. Toen de burgemeester van Konotop een vergadering op uw werk bijwoonde in februari 2015 en hierbij uithaalde naar de pro-Oekraïense partij van Oleg Lyashko, waarvoor u sympathiseert, nam u het woord en ging u hier tegen in. De volgende dag werd u hierop aangesproken door uw rechtstreekse overste, de voorzitter van de rechtbank, P. K. (...). Hij wees u erop dat u uw mening zo niet diende te verkondigen en u erover diende te zwijgen. U ging hier opnieuw tegen

in en zei hem dat jullie in dat geval in een gelijkaardige situatie zouden belanden als in de provincie Donetsk. Uw overste antwoordde u dat u uw ontslag kon indienen indien u niet akkoord ging, hetgeen u weigerde. U antwoordde hem nog dat hij zelf ontslag kon nemen indien hij geen kritiek kon verdragen. Hierna kreeg u het moeilijk te verduren op uw werk. U kreeg te veel opdrachten die u niet kon afwerken en collega's vermeden contact met u. Op 23 februari 2015, toen u van uw werk thuis kwam, merkte u op dat uw hond werd vermoord en dat een raam werd ingeslagen. U riep vervolgens de politie op die ter plaatse kwam en een proces-verbaal opstelde. De volgende dag ging u zelf naar het politiekantoor om er na te vragen of er iets ondernomen zou worden naar aanleiding van dit incident. Op het politiekantoor diende u lange tijd te wachten. Inmiddels werd u opgebeld door collega's die u aanmaanden naar het werk te komen. U besloot niet meer te wachten en ging vervolgens zelf naar het kantoor van het hoofd van de politie. U werd echter niet toegelaten zijn kantoor binnen te gaan, waarna u al roepend uw ongenoegen begon te uiten. U riep hierbij dat de politie corrupt is en haar werk niet behoorlijk doet. U ging vervolgens naar uw werkplaats. Enkele dagen later, op 26 februari 2015, sprak u opnieuw uw overste toen u hem meedeelde dat u aan de pers in Kiev zou vertellen wat er op uw werk gezegd werd en dat hij omwille hiervan ontslagen zou worden. Toen u diezelfde dag van uw werk naar huis ging werd u onderweg aangevallen door 3 onbekende mannen, die u erop wezen dat u te veel praatte en u binnenkort niet meer in leven zal zijn. Nadat deze mannen u achterlieten en nadat iemand een ambulance had opgebeld werd u naar het ziekenhuis afgevoerd. U bleek een lichte hersenschudding te hebben. In het ziekenhuis riep u opnieuw de politie op die ter plaatse kwam, uw verklaringen opnam en een proces-verbaal opmaakte. Aan de behandelende arts vroeg u of u een tijdje in het ziekenhuis kon verblijven. U contacteerde er vervolgens een vriendin uit Kiev en legde haar uw situatie uit. Zij stelde u voor het land te ontvluchten en regelde uw uitreis. Op 8 maart 2015 vertrok u uit het ziekenhuis en werd u door een kennis van uw vriendin naar een plaats nabij Kiev gebracht, van waar u, verstopt in een vrachtwagen, naar België reisde. U kwam aan in België op 12 maart 2015 en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Oekraïens binnenlands paspoort, een attest van uw identiteitscode, kopieën van de binnenlandse paspoorten van uw ouders en uw dochter, kopieën van uw geboorteakte en de geboorteakte van uw dochter, kopieën van uw diploma's, een kopie van een evaluatiefiche van uw tewerkstelling op de regionale rechtbank van Konotop, een kopie van een aanbevelingsbrief van uw werkplaats, en een kopie van de gerechtelijke beslissing van uw echtscheiding.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst bent ontvlucht, omdat u in uw woonplaats in Konotop problemen kende met uw overste, de voorzitter van de rechtbank waar u als assistent-rechter werkte, nadat u uw politieke mening had verkondigd en hij u het zwijgen wilde opleggen.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst bleef u onaannemelijk vaag en werd in uw hoofde een gebrek aan interesse vastgesteld met betrekking tot het verdere verloop van uw problemen. Zo wist u niet wat de politie van Konotop met uw verklaringen in verband met de incidenten op 23 en op 26 februari 2015 en naar aanleiding waarvan zij telkens een procesverbaal opstelde, heeft gedaan, en u, die nochtans juriste is en maar liefst 10 jaar op een rechtbank hebt gewerkt, hebt dit ook niet trachten te achterhalen (CGVS, p. 13-15, 19-22). Omtrent het incident van 23 februari, toen u uw hond dood had aangetroffen en een raam van uw woonst was ingeslagen, verklaarde u er zeker van te zijn dat de politie niets had ondernomen en geen strafonderzoek zou hebben opgestart, en dit in opdracht van uw overste. Uiteindelijk bleek u dit echter slechts te vermoeden en hebt u zich hier niet concreet over geïnformeerd (CGVS, p. 19). U verklaarde weliswaar dat u de dag na het incident naar de politie ging om te informeren wat er in dit verband ondernomen zou worden en stelde dat de politie weigerde u te helpen. Echter bleek uit uw verklaringen eveneens dat u toen diende te wachten, en dat u na lange tijd wachten het kantoor van het hoofd van de politie trachtte binnen te gaan, hetgeen u geweigerd werd, waarna u bent weggegaan (CGVS, p. 13, 19). Hieruit kan evenwel niet worden opgemaakt dat de politie weigerde u te helpen. Uw verklaringen omtrent de bereidheid van de politie om u al dan niet te helpen werden bovendien inconsistent bevonden. Zo verklaarde u tegelijk dat diezelfde politie naar aanleiding van het incident van 26 februari, toen u door 3 onbekenden op straat werd aangevallen, opnieuw naar u toe zou zijn gekomen, uw verklaringen heeft opgenomen en opnieuw een proces-verbaal zou hebben opgesteld (CGVS, p. 14, 20-21), wat toch een tegenindicatie vormt van uw bewering dat zij u niet wilde helpen, en dit in opdracht van uw overste. U verklaarde bovendien zelf te menen dat naar aanleiding van het tweede incident wél een strafonderzoek zou zijn opgestart, wat moeilijk te rijmen valt met uw verklaring dat de politie u reeds na het eerste incident weigerde te helpen en dit in opdracht van uw overste. U wist echter evenmin wat de politie met uw verklaringen naar aanleiding van het tweede incident precies heeft gedaan en ook dit hebt u op geen enkele manier trachten te achterhalen. Ook van hieruit hebt u geen enkele poging meer ondernomen – zelf of met behulp van een advocaat – om na te

gaan wat er met uw verklaringen en de processen-verbaal die in dit verband werden opgesteld werd gedaan (CGVS, p. 22). Verder wist u niet of u inmiddels ontslagen werd, hoewel u vermoedde van wel. U verklaarde dat uw ex-collega O. (...), die documenten uit uw persoonlijk dossier op de rechtbank kopieerde en deze naar u opstuurde, hier niets van wist. U hebt verder echter op geen enkele manier trachten na te gaan of u inmiddels ontslagen werd (CGVS, p. 8). Er kan nochtans worden aangenomen dat, indien u uit uw functie als assistent-rechter ontheven zou zijn, u hier ook op officiële wijze van op de hoogte zou zijn gebracht, en u zou dit bijgevolg via uw familieleden of kennissen kunnen hebben trachten na te gaan. Daar deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd in verband met het verdere verloop van uw beweerdde problemen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit gehaald.

Daarnaast slaagde u er niet in enkele belangrijke bewijzen neer te leggen ter ondersteuning van uw asielrelaas, niettemin deze redelijkerwijze van u kunnen worden verwacht, en werden uw verklaringen omtrent het ontbreken van deze stukken ongeloofwaardig bevonden. Zo slaagde u er niet in enig begin van bewijs neer te leggen van uw ziekenhuisopname van 26 februari tot 8 maart 2015. U verklaarde weliswaar dat u zelf uit het ziekenhuis bent vertrokken en niet ontslagen werd door de arts. Echter hebt u – die toen u uit het ziekenhuis vertrok reeds gepland had het land te ontvluchten om elders een asielaanvraag in te dienen – hier ook geen enkel begin van bewijs van opgevraagd, niettemin u uw behandelende arts in het ziekenhuis persoonlijk kende en hij u bovendien op eigen verzoek langer in het ziekenhuis liet blijven (CGVS, p. 8, 15-16, 21-22). Dat u, die juriste is en maar liefst 10 jaar op een rechtbank heeft gewerkt, die meende dat ze door toedoen van haar belager(s) niet op nationale bescherming kon rekenen, en die zich op dat moment genoodzaakt zag alles en iedereen achter te laten en naar een vreemd land te vertrekken waar u zich vervolgens op internationale bescherming zou beroepen, in deze omstandigheden bij uw vertrek niet eens het naar eigen zeggen enige mogelijke begin van bewijs van uw vervolgingsfeiten hebt opgevraagd aan de arts die u persoonlijk kende, is geenszins aannemelijk. Ook na uw aankomst in België hebt u bovendien nog steeds geen poging ondernomen om een attest van uw ziekenhuisopname op te vragen (CGVS, p. 23). Ook van de processen-verbaal die werden opgesteld naar aanleiding van de door u beweerdde vervolgingsfeiten legde u geen enkel begin van bewijs neer. U stelde hier geen documenten van te hebben gekregen, maar ook hiervan zou u zelf niets hebben opgevraagd. Uw bewering dat dit zinloos zou zijn, dat de politie u niet zou helpen (en dit in opdracht van uw belager(s)) (CGVS, p. 19-21), werd zoals hierboven werd uiteengezet niet aannemelijk bevonden, daar dit slechts een vermoeden betreft, uit uw verklaringen niet duidelijk blijkt dat de politie u die eerste keer weigerde te helpen, en daar u zelf verklaarde dat de politie naar aanleiding van het tweede incident wel opnieuw ter plaatse kwam en uw verklaringen opnam. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde clandestiene reisweg van Oekraïne naar België. U verklaarde verstoep in de laadruimte van een vrachtwagen van Oekraïne naar België te hebben gereisd. U was onderweg niet in het bezit van geldige reisdocumenten om de Schengenzone binnen te komen, werd onderweg niet persoonlijk gecontroleerd, en u wist niet of de chauffeur van de vrachtwagen onderweg al dan niet werd gecontroleerd. U verklaarde ook geen afspraken te hebben gemaakt met de chauffeur die u van Oekraïne naar België vervoerde in geval u onderweg gevat zou worden (CGVS p. 10-11). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strikte en persoonlijke controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, verstoep in een vrachtwagen, zonder gevonden te worden en persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u op deze manier de EU zou zijn binnengekomen. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers is het in dit verband evenmin aannemelijk dat u geen afspraken zou hebben gemaakt met uw reisbegeleider, indien er onderweg in geval van controle iets mis zou lopen, aangezien u illegaal reisde. Deze vaststellingen van ongeloofwaardigheid aangaande uw verklaarde clandestiene afreis doen het vermoeden ontstaan dat u uw Oekraïens internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat dit door uw ex-man werd verscheurd (CGVS, p. 17), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt daar u aanvankelijk leugenachtige verklaringen hebt afgelegd over het feit dat u over een geldig internationaal paspoort beschikte. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u een internationaal paspoort hebt verkregen in 2002, hetgeen in 2012 verviel en dat u nadien geen nieuw internationaal paspoort meer hebt aangevraagd

(CGVS, p. 10). Uw Oekraïens binnenlands paspoort bevat echter stempels van uw aanvraag én de uitreiking van een internationaal paspoort in juli 2014. Toen u hierop werd gewezen verklaarde u bewust verkeerdelijk dat deze stempels in uw intern paspoort werden geplaatst naar aanleiding van de vaderschapserkenning van uw dochter door uw ex-man (CGVS, p. 10). Toen u erop werd gewezen dat dit stempels betreft van de aanvraag en uitreiking van een internationaal paspoort hield u eerst vol dat het stempels van de vaderschapserkenning betreft en verklaarde u nadien dan weer dat u niet weet wat voor stempels het zijn. Na meermaals te worden geconfronteerd gaf u uiteindelijk toe dat het inderdaad stempels betreft van de uitreiking van uw internationaal paspoort (CGVS, p. 17). U hebt derhalve de Belgische asielinstanties meermaals bewust trachten te misleiden, zelfs na confrontatie, aangaande het feit dat u iets meer dan een half jaar voor uw vertrek uit het land nog een internationaal paspoort verkregen hebt. U beweerde dat uw ex-man uw internationaal paspoort had verscheurd (CGVS, p. 17). Uw uitleg ter verschoning waarom u dit dan niet bij aanvang zo had verklaard en hier bewust over gelogen had kan echter geenszins overtuigen. Zo verklaarde u dat u vreesde te worden teruggestuurd naar uw land van herkomst indien u verklaard zou hebben dat u dit internationale paspoort nog verkregen had (CGVS, p. 17-18). Indien uw ex-man werkelijk dit paspoort zou hebben verscheurd, en u het dus sowieso niet in uw bezit had, houdt bovenvermelde uitleg echter nog weinig steek. Gelet op voorgaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen aangaande het ontbreken van uw internationaal paspoort en wordt het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie verborgen te houden versterkt. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder ernstig onderuit gehaald.

Wat betreft een eventuele verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Konotop (provincie Sumy), waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten (uw Oekraïens binnenlands paspoort, een attest van uw identiteitscode, kopieën van de binnenlandse paspoorten van uw ouders en uw dochter, kopieën van uw geboorteakte en de geboorteakte van uw dochter, kopieën van uw diploma's, een kopie van een evaluatiefiche van uw tewerkstelling op de regionale rechtbank van Konotop, een kopie van een aanbevelingsbrief van uw werkplaats, en een kopie van de gerechtelijke beslissing van uw echtscheiding) vermogen niet om de bovenstaande conclusies te wijzigen. Deze documenten bevatten immers louter informatie aangaande uw identiteit, de identiteit van uw ouders en uw dochter, uw echtscheiding, uw opleiding en uw tewerkstelling, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), stellende dat zij wel degelijk voldoet aan de criteria voor de erkenning van de status van vluchteling. In een tweede middel meent verzoekende partij dat verwerende partij ten onrechte geen geloof hechtte aan haar verklaringen en gaat zij in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht. In een derde en laatste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *“de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, met name schending van de materiële motiveringsplicht en schending van de zorgvuldigheidsverplichting”*.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij in haar verweer een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielaanvraag, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4.1. Aangaande de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij onaannemelijk vaag bleef en dat in haar hoofde een gebrek aan interesse werd vastgesteld met betrekking tot het verdere verloop van haar problemen, benadrukt verzoekende partij vooreerst dat zij na het eerste incident wel degelijk een poging heeft ondernomen om te weten welke stappen de politie zou ondernemen. Echter wilde niemand haar helpen, wellicht omdat zij verwees naar haar overste wiens zonen ook voor de politie werken. Wat betreft het tweede incident, bemerkt verzoekende partij dat zij niet zelf de politie had gecontacteerd, maar dat dit gebeurde door het ziekenhuis. Hierdoor wisten de agenten wellicht niet voor welke persoon zij naar het ziekenhuis dienden te komen, hetgeen dan ook verklaart waarom zij naar haar zijn gekomen. Voorts meent zij dat het onmogelijk is om vanuit België na te gaan wat de politie heeft gedaan naar aanleiding van beide incidenten. Immers worden dergelijke zaken in Oekraïne allesbehalve geïnformatiseerd en wordt bovendien vereist dat de aanvrager van een bepaald document zich persoonlijk aanbiedt.

2.2.4.2. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift bemerkt dat zij na het eerste incident wel degelijk een poging heeft ondernomen om te weten welke stappen de politie zou ondernemen, maar dat niemand haar wilde helpen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij louter de reeds door verwerende partij beoordeelde verklaringen herhaalt. Immers werd door verwerende partij in de bestreden beslissing bemerkt dat uit het geheel van de verklaringen van verzoekende partij omtrent de bereidheid van de politie om haar al dan niet te helpen na dit eerste incident niet kan worden opgemaakt dat de politie weigerde haar te helpen daar, hoewel verzoekende partij aangaf dat zij de dag na het incident naar de politie ging om te informeren wat er in dit verband ondernomen zou worden en stelde dat de politie weigerde haar te helpen, uit haar verklaringen tevens bleek dat verzoekende partij toen diende te wachten, en dat zij na lange tijd wachten het kantoor van het hoofd van de politie trachtte binnen te gaan, hetgeen haar geweigerd werd, waarna zij vervolgens is weggegaan. Het louter herhalen van reeds beoordeelde verklaringen volstaat geenszins om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Daar waar verzoekende partij het feit dat naar aanleiding van het tweede incident de politie opnieuw naar haar is toegekomen tracht te verenigen met haar verklaring dat de politie haar niet wilde helpen door te stellen dat het ziekenhuis de politie had gebeld en dat de politie wellicht niet wist voor welke persoon zij naar het ziekenhuis dienden te komen, stelt de Raad evenwel vast dat deze bewering tegenstrijdig is aan hetgeen verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde, waar zij immers nog stelde dat zij zelf de politie had opgebeld (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 25/08/2015, p. 21). Deze vaststelling bevestigt dan ook verder de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij.

Verder merkt de Raad op dat van asielzoekers in alle redelijkheid mag worden verwacht dat zij ernstige en veelvuldige pogingen ondernemen om te informeren hoe hun persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van de actuele vrees voor vervolging in hun land van herkomst. Nalaten dit te doen, wijst op een grove desinteresse en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. *In casu* werd door verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij vanuit België geen enkele poging meer ondernomen heeft – zelf of met behulp van een advocaat – om na te gaan wat er met haar verklaringen en de processen-verbaal die in verband met de door haar aangehaalde incidenten werden opgesteld werd gedaan en dat zij evenmin wist of zij inmiddels ontslagen werd. Waar verzoekende partij dienaangaande in haar verzoekschrift stelt dat het onmogelijk is om vanuit België na te gaan wat de politie heeft gedaan naar aanleiding van beide incidenten, daar dergelijke zaken in Oekraïne allesbehalve geïnformatiseerd worden en vereist wordt dat de aanvrager van een bepaald document zich persoonlijk aanbiedt, ziet de Raad niet in op welke manier het gegeven dat dergelijke zaken in Oekraïne niet geïnformeerd zouden worden en dat vereist zou worden dat de aanvrager van een bepaald document zich persoonlijk aanbiedt het onmogelijk zou maken voor verzoekende partij om zich – zelf of met behulp van een advocaat – te informeren over de evolutie van haar zaak. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt duidelijk dat zij geen enkele poging heeft ondernomen om zich hieromtrent te informeren (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 25/08/2015, p. 22), hetgeen dan ook wijst op een grove desinteresse en ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.5.1. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij er niet in slaagde enkele belangrijke bewijzen neer te leggen ter ondersteuning van haar asielrelaas, terwijl deze redelijkerwijze

van haar kunnen worden verwacht, maakt verzoekende partij volgende opmerkingen in haar verzoekschrift.

Waar verwerende partij haar verwijt geen enkel begin van bewijs te kunnen neerleggen van de processen-verbaal die werden opgesteld naar aanleiding van de door haar beweerde vervolgingsfeiten, voert verzoekende partij aan dat het in Oekraïne niet gebruikelijk is om een kopie van het proces-verbaal te bezorgen. Verwerende partij gaat er hier verkeerdelijk van uit dat dergelijke zaken in Oekraïne op dezelfde manier verlopen als in België. In Oekraïne worden dergelijke zaken allesbehalve geïnformatiseerd en wordt bovendien vereist dat de aanvrager van een bepaald document zich persoonlijk aanbiedt.

Verder geeft verzoekende partij nog aan dat zij na haar aankomst in België contact heeft opgenomen met een vriendin uit Oekraïne om te vragen of deze bepaalde documenten voor haar zou kunnen verzamelen, doch heeft deze vriendin dit geweigerd uit angst dat haar iets zou overkomen.

Voorts bemerkt verzoekende partij dat zij het ziekenhuis verlaten heeft op een zondag zonder de toestemming van de behandelende artsen zodat zij geen ontslagformulier of dergelijke heeft ontvangen.

Ten slotte onderstreept verzoekende partij dat zij abrupt en zonder enige voorbereiding Oekraïne heeft verlaten. Ondanks het feit dat zij juriste is, was het op dat moment nog niet bij haar opgekomen om asiel aan te vragen. Zij was in de eerste instantie op zoek naar veiligheid en stond dan ook niet stil bij bewijzen die zij later nodig zou hebben in het kader van een asielprocedure.

2.2.5.2. De Raad bemerkt vooreerst dat daar waar verzoekende partij betreffende het ontbreken van enig begin van bewijs van de processen-verbaal die werden opgesteld naar aanleiding van de door haar beweerde vervolgingsfeiten stelt dat het in Oekraïne niet gebruikelijk is om een kopie van het proces-verbaal te bezorgen en dat verwerende partij er verkeerdelijk van uit gaat dat dergelijke zaken in Oekraïne op dezelfde manier verlopen als in België, terwijl in Oekraïne dergelijke zaken allesbehalve geïnformatiseerd worden en vereist wordt dat de aanvrager van een bepaald document zich persoonlijk aanbiedt, deze bewering een blote bewering betreft die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd.

Verder is de Raad van oordeel dat verzoekende partij geen afdoende argumenten aanbrengt om het feit dat zij geen enkel begin van bewijs neerlegt van haar ziekenhuisopname van 26 februari tot 8 maart 2015 te verschonen. Waar verzoekende partij haar reeds eerder gegeven verklaring dat zij het ziekenhuis heeft verlaten op een zondag zonder de toestemming van de behandelende artsen herhaalt, wijst de Raad op de terechte bemerking van verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoekende partij hiervan geen enkel begin van bewijs heeft opgevraagd, terwijl zij nochtans haar behandelende arts in het ziekenhuis persoonlijk kende en hij haar bovendien op eigen verzoek langer in het ziekenhuis liet blijven, en dat het geenszins aannemelijk is dat zij, die juriste is en maar liefst 10 jaar op een rechtbank heeft gewerkt, die meende dat ze door toedoen van haar belager(s) niet op nationale bescherming kon rekenen, en die zich op dat moment genoodzaakt zag alles en iedereen achter te laten en naar een vreemd land te vertrekken waar zij zich vervolgens op internationale bescherming zou beroepen, in deze omstandigheden bij haar vertrek niet eens het naar eigen zeggen enig mogelijke begin van bewijs van haar vervolgingsfeiten heeft opgevraagd aan de arts die zij persoonlijk kende. Waar verzoekende partij desbetreffend in haar verzoekschrift oppert dat zij abrupt en zonder enige voorbereiding Oekraïne heeft verlaten, dat het op dat moment nog niet bij haar opgekomen was om asiel aan te vragen en dat zij dan ook niet stilstond bij eventuele bewijzen die zij nodig zou hebben, meent de Raad dat dit argument allesbehalve kan overtuigen daar door verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal nog verklaard werd dat zij op dat moment reeds van plan was om naar Europa te gaan en er internationale bescherming aan te vragen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 25/08/2015, p. 22).

De Raad wijst verzoekende partij er nog op dat de bewijslast – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen – immers heeft zij haar land van herkomst verlaten omdat zij problemen kende met haar overste, de voorzitter van de rechtbank waar zij als assistent-rechter werkte, nadat zij haar politieke mening had verkondigd en hij haar het zwijgen wilde opleggen – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. Met de loutere bemerking dat zij na haar aankomst in België contact heeft opgenomen met een vriendin uit Oekraïne om te vragen of deze bepaalde documenten voor haar

zou kunnen verzamelen, hetgeen deze vriendin echter geweigerd heeft uit angst dat haar iets zou overkomen, toont verzoekende partij allesbehalve aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om deze belangrijke documenten in verband met haar asielrelaas te bemachtigen.

2.2.6.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing aangaande de reisweg van verzoekende partij en de leugenachtige verklaringen van verzoekende partij over het feit dat zij over een geldig internationaal paspoort beschikte, blijft verzoekende partij bij haar verklaring dat zij per vrachtwagen van Oekraïne naar België is gereisd, verstopt in een kist die zich bevond in de laadruimte van een vrachtwagen. Verzoekende partij wist niet of ze gecontroleerd werd, daar zij de hele tijd in deze kist is blijven zitten. Wel hoorde zij af en toe geluiden en mensen die de laadruimte betraden en het is dus mogelijk dat er controles werden uitgevoerd. Op deze momenten is zij steeds zeer stil blijven zitten om te vermijden dat zij ontdekt zou worden. Wat betreft haar leugenachtige verklaringen in verband met haar internationaal paspoort, stelt verzoekende partij dat verschillende kandidaat-asielzoekers aan haar verteld hebben dat het beter is om te verzwijgen dat je ooit een internationaal paspoort hebt verkregen, hetgeen tot haar onduidelijke verklaringen heeft geleid. Voorts legt zij uit dat zij in juli 2014 via haar werk op een eenvoudige manier aan een internationaal paspoort kon komen. Daarom heeft zij toen een internationaal paspoort verkregen, doch had zij toen geen concrete plannen om bepaalde reizen te gaan ondernemen. Het gegeven dat zij in juli 2014 een internationaal paspoort heeft verkregen, doet volgens verzoekende partij geen afbreuk aan haar verklaring dat zij geen gebruik heeft gemaakt van dit internationaal paspoort om naar België te reizen. Verzoekende partij onderstreept ten slotte nog dat zij niet meer in het bezit is van dit internationaal paspoort.

2.2.6.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekende partij met haar herhaling dat zij verstopt in de laadruimte van een vrachtwagen van Oekraïne naar België heeft gereisd en dat zij daarom niet wist of zij gecontroleerd werd, waarbij zij aangeeft dat zij wel af en toe geluiden en mensen hoorde die de laadruimte betraden waardoor het dus mogelijk is dat er controles werden uitgevoerd, op geen enkele manier afbreuk doet aan de motivering in de bestreden beslissing dat het geenszins geloofwaardig is dat verzoekende partij op deze manier de EU zou zijn binnengekomen, daar uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier (administratief dossier, stuk 10, landeninformatie, deel 2), blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strikte en persoonlijke controles worden uitgevoerd, waardoor het quasi onmogelijk is de EU of de Schengen-zone te betreden, verstopt in een vrachtwagen, zonder gevonden te worden en persoonlijk gecontroleerd te worden. Door verzoekende partij wordt geen andersluidende informatie aangebracht waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert niet correct zou zijn. Verder bemerkt de Raad nog dat door verzoekende partij tevens werd verklaard dat er ook geen afspraken werden gemaakt met de chauffeur die haar van Oekraïne naar België vervoerde in geval zij onderweg gevat zou worden, hetgeen evenmin aannemelijk is gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers.

Voorts treedt de Raad verwerende partij bij in haar motivering dat de ongeloofwaardige verklaringen van verzoekende partij aangaande haar reisweg het vermoeden doet ontstaan dat verzoekende partij haar Oekraïens internationaal paspoort, waarvan zij verklaarde dat dit door haar ex-man werd verscheurd, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop zij uit haar land vertrokken is of de EU is binnengekomen, verborgen te houden.

Wat betreft de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij aanvankelijk leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over het feit dat zij over een geldig internationaal paspoort beschikte, hetgeen voormeld vermoeden dat verzoekende partij haar Oekraïens internationaal paspoort achterhoudt nog versterkt, is de Raad van oordeel dat de opmerkingen van verzoekende partij desbetreffend haar leugenachtige verklaringen niet kunnen vergoelijken. Waar zij immers stelt dat verschillende kandidaat-asielzoekers aan haar verteld hebben dat het beter is om te verzwijgen dat je ooit een internationaal paspoort hebt verkregen, hetgeen tot haar onduidelijke verklaringen heeft geleid, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en

dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Dat zij op aanraden van anderen hierover heeft gelogen, kan geenszins als verschoningsgrond worden aanvaard voor de leugenachtige verklaringen van verzoekende partij, daar zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk op de hoogte werd gesteld aangaande de verplichting correcte verklaringen af te leggen. Meer bepaald werd verzoekende partij bij het voorafgaand advies vooraleer tot het invullen van de vragenlijst over te gaan het volgende duidelijk gemaakt: *“U moet steeds de waarheid vertellen.- Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen.- Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.”* (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, rubriek 1). Verzoekende partij toont niet aan waarom zij deze wetenschap niet liet prevaleren en toch overging tot het afleggen van leugenachtige verklaringen omtrent haar internationaal paspoort. Haar *post-factum* bewering dat zij in juli 2014 via haar werk op een eenvoudige manier aan een internationaal paspoort kon komen, doch niet meer in het bezit is van dit internationaal paspoort, kan, gelet op haar eerdere leugenachtige verklaringen waarvoor verzoekende partij geen enkele afdoende verschoningsgrond aanvoert, dan ook niet overtuigen. De motivering van verwerende partij dat de leugenachtige verklaringen van verzoekende partij het vermoeden versterken dat verzoekende partij haar internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog de vraag opwerpt waarom een vrouw met de ambitie om rechter te worden haar kind, ouders en alle anderen die haar dierbaar zijn zou achterlaten indien zij hiertoe geen gegronde reden zou hebben, wijst de Raad verzoekende partij erop dat uit wat voorafgaat duidelijk is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen in haar woonplaats in Konotop met haar overste. Uit het loutere feit dat verzoekende partij vertrokken is uit Oekraïne, kan geenszins zonder meer worden besloten dat de door haar aangehaalde problemen geloofwaardig zijn, daar er nog tal van andere redenen denkbaar zijn waarom iemand beslist om zijn land van herkomst te verlaten.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de

informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Konotop (provincie Sumy), waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die deze vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 9 en 10) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 25 augustus 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT